

Förvar i ärenden där Dublinförordningen ska tillämpas

RS/004/2021

Fastställelsebeslut: RA/030/2021			Version 1.0
Beslutsdatum: 2021-02-18			
Gäller för: hela myndigheten			
Gäller från och med: 2021-02-18			
Datum för revidering	Version	Avsnitt som reviderats	Beslutsbeteckning
ange datum	nummer	inhåll	XX/XXX/XXXX
ange datum	nummer	inhåll	XX/XXX/XXXX

Fakta om rättsliga ställningstaganden

Rättsliga ställningstaganden utgör Migrationsverkets uttalanden om hur en författning bör tolkas och är styrande för myndighetens medarbetare. De beslutas av chefen för rättsavdelningen.

Rättsliga ställningstaganden förs in i en särskild dokumentserie, RS-serie. Dokumentserien är gemensam för hela myndigheten. Beslut om fastställande, ändringar och upphävande av ett rättsligt ställningstagande förs in i beslutsdokumentserien för chefen för rättsavdelningen.

Innehållsförteckning

Fakta om rättsliga ställningstaganden	1
1. Sammanfattning.....	3
2. Bakgrund	3
3. Rättslig bedömning	4
3.1 När blir ett ärende ett Dublinärende?	4
3.2 Grunderna för förvar	4
3.3 Beräkning av tidsgränser.....	5
3.4 Alternativ till förvar	8
3.5 Förvar av barn i Dublinärenden	8
Bilaga till RS/004/2021.....	9
Gällande rätt.....	9
EU-rättens ställning i förhållande till svensk rätt.....	9

1. Sammanfattning

- Dublinförordningens regler om förvar ska tillämpas när det finns en presumtion om att en annan medlemsstat är ansvarig för prövning av en asylansökan.
- Ett beslut om förvar i Dublinärenden kan endast meddelas med stöd av artikel 28 i Dublinförordningen.
- Tidsgränserna för förvarsbeslutets giltighet regleras i Dublinförordningen.
- Reglerna om tidsfrister för förvar i utlänningslagen är inte tillämpliga i Dublinärenden.
- Beslutet om förvar måste stå i proportion till vad det innebär för den enskilde.
- För att kunna ta en person i förvar krävs att det finns en betydande risk för att personen avviker. Betydande risk för avvikande innebär att det i det enskilda ärendet måste finnas konkreta omständigheter som i sig talar för att ett avvikande kan komma att ske.
- Beslut om uppsikt får fattas i Dublinärenden med stöd av bestämmelserna i utlänningslagen.
- Barn kan i undantagsfall tas i förvar med stöd av Dublinförordningen.

2. Bakgrund

Den 1 januari 2014 trädde en ny Dublinförordning i kraft (Europaparlamentet och Rådets förordning (EU) nr 604/2013). Till skillnad från tidigare förordning reglerar den nya Dublinförordningen frågan om förvar.

Migrationsöverdomstolen har i MIG 2015:5 slagit fast att principen om EU-rättens företräde framför nationell rätt innebär att det inte är möjligt att besluta om förvar enligt utlänningslagen i ärenden som handläggs i enlighet med Dublinförordningen. Migrationsöverdomstolen har även gett viss vägledning i hur begreppet ”betydande risk” ska tolkas.

EU-domstolen har i en dom av den 13 september 2017 (C-60/16) gett vägledning kring hur tidsfristerna i artikel 28.3 Dublinförordningen ska tolkas efter en begäran om förhandsbesked från Migrationsöverdomstolen (MIG 2017:23).

Migrationsöverdomstolen har i det refererade avgörandet MIG 2018:23 uttalat sig om grunden för ett beslut om uppsikt i syfte att säkerställa en överföring enligt Dublinförordningen. Det finns därför anledning att uppdatera Migrationsverkets styrning.

3. Rättslig bedömning

3.1 När blir ett ärende ett Dublinärende?

Det första vi måste ta ställning till är om ärendet tillhör normalprocessen, eller om det ska handläggas i enlighet med Dublinförordningen. Frågan som uppkommer då är när ett ärende ska hanteras i Dublinprocessen och reglerna om förvar i artikel 28 ska tillämpas.

Förordningens regler bör anses vara tillämpliga när det finns en presumtion om att ett annat land är ansvarigt för asylprocessen. En sådan presumtion kan bestå av en träff i Eurodac, VIS alternativt detaljerade uppgifter om att en person tidigare ansökt om asyl eller passerat från tredje land till en annan medlemsstat på sin väg till Sverige.

3.2 Grunderna för förvar

Eftersom Dublinförordningens bestämmelser har företräde framför nationell lag ska förordningens bestämmelser tillämpas när det är möjligt. I de fall förordningen inte reglerar en viss fråga blir nationella bestämmelser tillämpliga.

Genom Migrationsöverdomstolens avgörande MIG 2015:5 har det fastslagits att utlänningslagens regler om grunderna för förvar inte är tillämpliga i de ärenden som handläggs i enlighet med Dublinförordningen. Detta innebär att beslut om förvar i Dublinärenden enbart kan fattas med stöd av artikel 28 i Dublinförordningen.

Av Dublinförordningen framgår att ett beslut om förvar förutsätter att det finns en betydande risk för att personen avviker, om han eller hon inte tas i förvar. Dublinförordningen reglerar dock inte närmare vad som avses med betydande risk.

Redan av ordalydelsen framgår att det är fråga om högre krav än vad som gäller för förvar enligt utlänningslagen, där det är tillräckligt om det finns risk för avvikande. Av Migrationsöverdomstolens dom framgår att vägledning för tolkning av begreppet betydande risk kan fås av begreppet påtaglig risk.

Påtaglig risk innebär, enligt Migrationsöverdomstolen, ett högre beviskrav än risk. Det innebär normalt sett också ett krav på att det finns konkreta omständigheter i ärendet som talar för att det som risken avser kommer att inträffa.

Eftersom Dublinförordningen i artikel 2 n) hänvisar till att det ska finnas objektiva kriterier fastställda i lag, kan bestämmelsen i 1 kap. 15 § i utlänningslagen användas som stöd för bedömningen om vad som utgör en risk för avvikande.

Vid bedömning av om denna risk är betydande (påtaglig) måste sedan en individuell bedömning av samtliga omständigheter göras i det enskilda fallet. Dessa omständigheter måste vara konkreta och innebära en påtaglig risk för avvikande. Exempel på sådana konkreta omständigheter kan vara att personen har använt sig av flera alias, att personen uttalar sig starkt negativt till beslutet om överföring, att personen lämnat oriktiga uppgifter eller undanhållit för utredningen väsentlig information.

3.3 Beräkning av tidsgränser

I Dublinförordningen anges som en allmän princip att förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och att det inte ska pågå längre tid än vad som rimligen krävs "för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de administrativa förfaranden som är nödvändiga". Denna allmänna princip kan närmast liknas vid behovsprincipen. Principen innebär att en tvångsåtgärd inte bör användas, om den inte är nödvändig med hänsyn till syftet med åtgärden. Om det finns alternativa vägar för att nå ett mål, exempelvis för att kunna verkställa ett avlägsnandebeslut, ska man välja den väg som innebär minsta möjliga intrång i den enskildes frihet.

Artikel 28 i Dublinförordningen reglerar tiderna för förfarandet som rör framställan om återtagande/övertagande samt för själva överföringen och tidsgränserna i samband med inhibition när en person är tagen i förvar. Dessa tidsgränser ger alltså en yttersta gräns för hur länge en person kan hållas i förvar. Artikeln reglerar med andra ord egentligen inte några tidsfrister för förvar, på det sätt som görs i kapitel 10 i utlänningslagen. Den sätter däremot i praktiken gränser för hur länge ett beslut om förvar får pågå under Dublinprocessen.

I Dublinförordningen finns det tre tidsgränser som är viktiga när det gäller förvar. Tidsgränserna gäller i olika delar av processen. Om någon tidsgräns inte är tillämplig på en viss situation gäller fortfarande den allmänna principen som beskrivits ovan. Om en tidsgräns överskrids ska personen omgående tas ur förvar genom ett beslut om ur förvar.

Tidsgränser i utredningsförfarandet

De första två tidsgränserna om en månad och två veckor uppstår under själva utredningsförfarandet. Om en person hålls i förvar ska en framställan om återtagande eller övertagande göras inom en månad från det att ansökan lämnades in. Om vi inte gör en framställan inom denna tid ska personen inte längre hållas i förvar.

Den medlemsstat som tar emot begäran eller anmodan om återtagande eller övertagande har sedan två veckor på sig att besvara vår framställan. Besvaras den inte inom denna tid så är den anmodade medlemsstaten ansvarig enligt föreskrifterna i Dublinförordningen genom så kallad ”tyst accept”.

En särskild fråga är hur lång tid ett hållande i förvar kan pågå om den anmodade medlemsstaten inte accepterar vår framställan. Om vi bedömer att det finns fog för att gå vidare med ärendet som ett Dublinärende kan vi i ett sådant läge begära omprövning eller rikta en framställan till en ny medlemsstat. Det finns ingen uttrycklig tidsfrist i Dublinförordningen som säger hur lång tid ett förvarstagande kan pågå efter en nekad accept. Migrationsverket anser dock att en nekad accept inte ska kunna medföra en längre förvarstid än vad som gäller enligt artikel 28.3 andra stycket i Dublinförordningen. Det innebär att en begäran om omprövning eller en framställan till en ny medlemsstat måste göras inom en månad från det att tidsfristen i artikel 28.3 andra stycket i Dublinförordningen började löpa, dvs. från det att ansökan lämnades in. Görs inte begäran om omprövning inom denna tidsperiod ska personen tas ur förvar. För att personen ska kunna hållas i förvar efter en nekad accept krävs också att hållandet i förvar fortsatt är proportionerligt. I den bedömningen får de skäl som finns för det fortsatta förvarstagandet vägas mot den inskränkning det innebär för den förvarstagna personen. Ju längre tid personen varit frihetsberövad, desto starkare skäl krävs för att fortsatt hålla kvar honom eller henne i förvar. Det betyder att det krävs konkreta omständigheter som tyder på att en begäran om omprövning eller en framställan till en ny medlemsstat kan leda till att en annan medlemsstat fastställs att vara ansvarig för prövningen för att personen ska kunna hållas kvar i förvar vid en nekad accept.

Tidsgränser i verkställighetsförfarandet

Den tredje tidsgränsen uppstår i direkt anslutning till att den medlemsstat som är ansvarig för att pröva asylansökan godtagit (implicit eller explicit) en framställan om återtagande eller övertagande.

Vid denna tidpunkt har verkställighetsförfarandet påbörjats och vi har då sex veckor på oss att överföra en person som är förvarstagen.

När sex veckor har gått kan personen inte längre hållas i förvar, såvida inte tidsfristen avbryts genom ett beslut som har suspensiv verkan på överföringsbeslutet. Denna tidsfrist är endast tillämplig om personen är tagen i förvar vid tidpunkten då en framställan om åter- eller övertagande godtas (se EU-domstolens dom i mål C-60/16, p. 39).

Dublinförordningen innehåller inga tidsgränser för förvarstidens längd i de fall personen tas i förvar efter att en framställan om åter- eller övertagande godtagits. EU-domstolen har i mål C-60/16 uttalat att en förvarsperiod om två månader från det att beslutet om förvar verkställdes kan vara rimlig i en sådan situation. Förvarsperioden får dock inte vara längre än den tid som är nödvändig för att genomföra verkställighetsförfarandet i det enskilda fallet. När två månader har gått kan personen inte längre hållas i förvar, såvida inte tidsfristen avbryts genom ett beslut som har suspensiv verkan på överföringsbeslutet.

Tidsgränser i samband med överklagande/omprövning av ett överföringsbeslut

Ett överklagande av överföringsbeslutet eller en omprövning kan ge upphov till en suspensiv verkan på överföringsbeslutet. Detta påverkar dock inte beslutet om förvar, som fortfarande kan löpa förutsatt att det finns grunder för förvar.

Tidsfristerna i artikel 28.3 Dublinförordningen avbryts i samband med att den suspensiva verkan inträder.

Fortfarande gäller dock att förvaret ska bestå så kort tid som möjligt och att tiden i förvar inte får bestå under längre tid än vad som rimligen krävs för att genomföra de nödvändiga administrativa förfarandena. När överklagande- eller omprövningsprocessen är över på så vis att den inte längre har en suspensiv verkan, startar verkställighetsprocessen igen och från denna tidpunkt finns en ny tidsgräns om sex veckor under vilken en person kan vara förvarstagen. Den tid som personen redan har hållits i förvar innan verkställighetsprocessen avbröts ska inte räknas av från denna sexveckorsperiod (se EU-domstolens dom i mål C-60/16, p. 59).

Överlämnande av ärende från Polismyndigheten till Migrationsverket

Om Polismyndigheten fattat beslut om förvar enligt utlänningslagen och sedan överlämnat ärendet till Migrationsverket och det då fastställs att ärendet ska handläggas enligt Dublinförordningen måste verket omgående pröva om det finns en betydande risk för att personen avviker. Eftersom förvaret ska fortlöpa enligt en annan bestämmelse (Dublinförordningen art. 28) krävs ett nytt beslut om förvar, som då blir bärare av tvångsåtgärden.

Om Migrationsverket vid prövningen finner att det inte finns en betydande risk för avvikande ska personen omgående tas ur förvar genom ett beslut om ur förvar.

För beslut om förvar gällande barn i Dublinprocessen, se avsnitt 3.5 nedan.

Tidsfrister för förvar enligt utlänningslagen

En konsekvens av Migrationsöverdomstolens dom MIG 2015:5, som bl.a. innebär att 10 kap. 1 § utlänningslagen inte är tillämplig i Dublinärenden, är att de tidsfrister för förvar som anges i utlänningslagen inte kan användas i Dublinprocessen. Detta eftersom de lagrum som reglerar frågan om tidsfrister i förvar direkt eller indirekt hänvisar till 10 kap. 1 § utlänningslagen. Det innebär att det enbart är tidsgränserna i förordningen som är tillämpliga för de beslut om förvar som fattas i Dublinärenden.

Handläggande myndighet vid inhibition av överföringsbeslutet

Om en migrationsdomstol beslutar att inhibera ett överföringsbeslut enligt 12 kap. 9 a § utlänningslagen blir migrationsdomstolen handläggande myndighet i fråga om förvar.

3.4 Alternativ till förvar

Dublinförordningen uppställer inte några specifika bestämmelser avseende alternativ till förvar. I artikel 28.2 anges dock att förvar inte ska fattas om andra, mindre ingripande åtgärder kan tillämpas verkningsfullt.

Uppsikt är en sådan mindre ingripande åtgärd. Grunden för att besluta om uppsikt i syfte att säkerställa en överföring enligt Dublinförordningen finns i artikel 28.2 i förordningen (jfr MIG 2018:23). För ett beslut om uppsikt krävs därmed, precis som för ett beslut om förvar, att det finns en betydande risk för att personen avviker. Det är alltså fråga om ett högre krav än vad som gäller för uppsikt enligt utlänningslagen. För att ett beslut om uppsikt ska kunna fattas krävs också att en individuell bedömning gjorts och att beslutet om uppsikt är proportionerligt.

Eftersom Dublinförordningen saknar särskilda förfaranderegler när det gäller mindre ingripande åtgärder som uppsikt blir utlänningslagens bestämmelser om anmälningsskyldighet (10 kap. 8 § utlänningslagen) och ny prövning (10 kap. 9 § utlänningslagen) tillämpliga.

3.5 Förvar av barn i Dublinärenden

Dublinförordningens reglering om förvar skiljer inte mellan barn och vuxna. Detta innebär att förordningen i sin ordalydelse är direkt tillämplig även när det gäller barn. Av Migrationsöverdomstolens dom framgår vidare att det inte är möjligt att besluta om förvar enligt utlänningslagen vid ett förfarande enligt Dublinförordningen. Även om det i den aktuella domen är fråga om förvar av en vuxen person är Migrationsöverdomstolens skrivning av sådan karaktär att den måste tolkas såsom att den omfattar även förvar av barn. Detta innebär att samma tidsfrister gäller för barn som för vuxna i Dublinärenden.

Enligt artikel 6 i Dublinförordningen ska barnets bästa vara en fråga av största vikt för medlemsstaterna vid alla förfaranden som föreskrivs i förordningen och detta måste beaktas i varje enskilt ärende där barn berörs av ett beslut om förvar. Detta, tillsammans med den allmänna princip om proportionalitet vid prövning av frågan om förvar som finns i Dublinförordningen, medför att barn kan tas i förvar endast i undantagsfall.

Bilaga till RS/004/2021

Gällande rätt

EU-rättens ställning i förhållande till svensk rätt

I artikel 288 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) anges att en förordning ska ha allmän giltighet. Den ska till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat.

Av 3 § första stycket lagen (1994:1500) med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen, att EU får fatta beslut som gäller här i landet i den omfattning och med den verkan som följer av de fördrag och andra instrument som anges i 4 och 5 §§, däribland EUF-fördraget. I regeringens proposition om grundlagsändringar inför ett svenskt medlemskap i EU fastslås bl.a. att en grundläggande princip är att EG-rätt har företräde framför nationell rätt.

I det fall en lagbestämmelse i ett land strider mot en EG-regel är landets domstolar och myndigheter skyldiga att tillämpa EG-regeln framför den inhemska lagen (prop. 1993/94:114 s.13). Om de gemensamma reglerna utfärdas i form av en förordning så är en sådan till sin typ direkt tillämplig rätt och därmed finns i princip inget utrymme för nationell lagstiftning (prop. 1993/94:114 s. 14).

Enligt principen om EU-rättens företräde ska bl.a. EU-förordningar tillämpas framför svensk lag om den svenska lagen strider mot förordningen.

Dublinförordningen

I artikel 2 n) i Dublinförordningen anges att med risk för avvikande avses skäl i det enskilda fallet och grundade på lagstadgade objektiva kriterier att anta att en person som är föremål för ett överföringsförfarande kan komma att avvika.

Enligt artikel 28 i Dublinförordningen får en person tas i förvar för att säkerställa överföringsförfarandena i förordningen. Detta kan dock endast ske efter en individuell bedömning och det krävs att det finns en betydande risk för att han eller hon avviker om personen inte tas i förvar. Vidare krävs att beslutet är proportionellt och att inte andra mindre ingripande åtgärder är tillräckliga.

Av tredje punkten i artikeln framgår att förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och att det inte ska pågå längre än vad som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de nödvändiga administrativa förfarandena till dess att överföringen enligt denna förordning har genomförts.

Om en person hålls i förvar enligt denna artikel ska en framställan om övertagande eller återtagande göras senast en månad efter det att ansökan lämnades in. Den medlemsstat som genomför förfarandet i enlighet med denna förordning ska i sådant fall begära ett brådskande svar. Detta svar ska lämnas inom två veckor från mottagandet av ansökan. Underlåtenhet att svara inom två veckor ska anses som ett godtagande av framställan och medföra skyldighet att överta eller återta personen, vilket innefattar en skyldighet att ombesörja lämpliga ankomstarrangemang.

Om en person hålls i förvar enligt denna artikel ska överföringen av denna person från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten verkställas så snart det är praktiskt möjligt, och senast inom sex veckor från det att en annan medlemsstats framställan om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs implicit eller explicit eller från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.3.

Av artikel 6 i Dublinförordningen framgår att barnets bästa ska vara en fråga av största vikt för medlemsstaterna vid alla förfaranden som föreskrivs i förordningen.

Nationell rätt

Uppsikt – 10 kap. 6-8 §§

Av 6 § framgår att en person som har fyllt 18 år får ställas under uppsikt istället för att tas i förvar. Föresättningarna för uppsiktsbeslut är desamma som för förvar och anges i 1 §.

Barn får också ställas under uppsikt. Detta regleras i 7 § och får ske under de föresattningar som anges i 2 § första stycket 1 och 2. Ett barn får dessutom ställas under uppsikt när beslut har meddelats om avvisning i andra fall än som avses i 2 § första stycket eller när beslut har meddelats om utvisning enligt 8 kap. 6 eller 10 § eller 8 a kap. 1 eller 5 §.

Uppsikt innebär enligt 8 § att personen som är ställd under uppsikt, är skyldig att anmäla sig hos Polismyndigheten eller hos Migrationsverket på vissa tider. I ett beslut om uppsikt ska det anges på vilken ort anmälningsskyldigheten ska fullgöras. Utlänningen får också åläggas att lämna ifrån sig sitt pass eller annan legitimationshandling.

Praxis

MIG 2015:5

I fallet var det fråga om förvar av en asylsökande för att verkställa ett beslut om överföring enligt Dublinförordningen. Enligt Migrationsöverdomstolen måste förordningens bestämmelser tillämpas i alla sina delar. Det är bara om en fråga inte regleras av Dublinförordningen, eller om det i Dublinförordningen föreskrivs att kompletterande nationella regler ska tillämpas, som utlänningslagens regler blir tillämpliga.

Migrationsöverdomstolen konstaterar att det i enlighet med principen om EU-rättens företräde framför nationell rätt, inte är möjligt att besluta om förvar enligt utlänningslagen vid ett förfarande enligt Dublinförordningen.

Migrationsöverdomstolen har i detta beslut även tagit ställning till hur begreppet betydande risk ska tolkas. Migrationsöverdomstolen ansåg det redan genom lydelsen av bestämmelsen ”en betydande risk för att personen avviker” framgå att det är fråga om högre krav än vad som gäller för förvar enligt utlänningslagen och att ledning för tillämpningen av beviskravet betydande risk bör kunna hämtas från tillämpningen av begreppet påtaglig risk.

Förutom att påtaglig risk innebär ett högre beviskrav än risk innebär det enligt Migrationsöverdomstolen normalt ett krav på att konkreta omständigheter konstaterats föreligga som i sig talar för att det som risken avser kommer att inträffa.

MIG 2018:23

I målet var fråga om uppsikt kunde användas i Dublinärenden.

Migrationsöverdomstolen fann att uppsikt, i jämförelse med förvar som är en form av frihetsberövande, måste anses utgöra ett exempel på en sådan mindre ingripande åtgärd som avses i artikel 28.2 Dublinförordningen och som därmed är tillåten för medlemsstaterna att vidta.

Migrationsöverdomstolen konstaterade vidare att grunden för ett beslut om uppsikt finns i artikel 28.2 i förordningen. Utlänningslagens förfaranderegler om anmälningsskyldighet och ny prövning m.m. kompletterar emellertid Dublinförordningens bestämmelse när det gäller uppsikt eftersom det saknas sådana regler i förordningen.

Domstolen uttalade även att det av ordalydelsen i artikel 28.2 Dublinförordningen framgår att det för ett beslut om uppsikt, liksom för ett beslut om förvar, krävs en betydande risk för att en person avviker. Det är alltså fråga om ett högre krav än vad som gäller för uppsikt enligt utlänningslagen.

EU-domstolens dom i mål C-60/16

Målet gällde frågan om beräkning av förvarstid i fall då beslut om förvar fattas först efter att ansvaret har accepterats av anmodad medlemsstat.

Den första frågan domstolen tog ställning till är från vilken dag sexveckorsfristen i artikel 28.3 Dublinförordningen ska beräknas i rubricerade fall, då sökanden inte är tagen i förvar vid tidpunkten då den anmodade medlemsstaten accepterar sitt ansvar för honom eller henne, utan då sökanden tas i förvar först senare.

Domstolen tog också ställning till om det i sådana fall är möjligt att istället tillämpa de förvarstider som anges i 10 kap. 4 § utlänningslagen (1) om verkställighetsförvar.

EU-domstolen konstaterar först att det inte är möjligt att med utgångspunkt enbart i ordalydelsen av artikel 28.3 Dublinförordningen avgöra om bestämmelsen ska tillämpas på samtliga fall där en person hålls i förvar eller enbart sådana fall där sökanden redan är tagen i förvar vid tillfället för den anmodade medlemsstatens accept. Domstolen konstaterar att artikel 28.3 Dublinförordningen, om den skulle tillämpas vid samtliga fall, skulle innebära att förvaret bara kunde pågå i sex veckor från accepten även i sådana fall beslutet om förvar fattades först senare, samt att en medlemsstat i sådana fall bara under en mycket kort tidsperiod (eller i värsta fall inte alls) skulle ha möjlighet att hålla en person i förvar. En sådan tolkning menar EU-domstolen skulle riskera att hindra en överföring till ansvarig medlemsstat, samt därmed även tillämpningen av förordningen.

Artikel 28.3 tredje stycket Dublinförordningen ska i stället tolkas så att sexveckorsfristen endast ska tillämpas då personen redan hålls i förvar vid tillfället för den anmodade medlemsstatens accept eller från den tidpunkt överklagandet inte längre har suspensiv verkan. Om en person tas i förvar efter accepten kan förvarstiden alltså bara beräknas enligt förordningen från den dag då överklagandet inte längre har suspensiv verkan.

I Dublinförordningen finns ingen borte tidsgräns för hur länge någon kan hållas i förvar men EU-domstolen anser att en förvarstid på tre eller tolv månader överstiger den tid som rimligen kan krävas för att verkställa en överföring. Däremot kan en förvarstid på två månader i enlighet med svensk nationell lag inte anses vara orimlig. Detta beror bl.a. på att medlemsstaterna har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning och att nationella domstolar kan kontrollera besluten.

Om överklagandet inte längre har suspensiv verkan enligt artikel 27.3 Dublinförordningen efter att en person har tagits i förvar, får förvaret dock endast bestå i sex veckor från den dagen oavsett eventuell tillämpning av nationell lag.

Nästa fråga domstolen tog ställning till är om det ska ske en avräkning från sexveckorsfristen i artikel 28.3 Dublinförordningen i sådana fall sökanden redan har hållits i förvar tidigare när den anmodade medlemsstaten accepterar sitt ansvar.

EU-domstolen menar att om den berörda personen överklagar ett beslut om överföring först efter att ha hållits i förvar i flera veckor skulle en minskning av sexveckorsfristen genom en avräkning i praktiken frånta myndigheten möjligheten att verkställa överföringen innan förvaret upphör och även möjligheten att ta personen i förvar i syfte att förhindra att han eller hon avviker.

Det antal dagar personen har hållits i förvar efter accepten ska därför inte räknas av från sexveckorsfristen i artikel 28.3, som löper från den tidpunkt då överklagandet inte längre har suspensiv verkan.

EU-domstolen tog också ställning till frågan om vilka beslut som har en suspensiv verkan på överföringsbeslutet. Domstolens resonemang i dessa frågor utvecklas dock inte vidare i denna sammanfattning.